

עצמם ויקבלו עליהם סוד זה, והפסוק מעיד שבמרמה. ועוד, במעשה זמרי בן סלוא שפסל את הסוד הזה. ויעקב אמר, בסודם אל תבא נפשי. מי זו נפשי? זו נפש שנוכסת ונאחזת בברית העליונה למעלה, ונקראת נפש צרור החיים.

בקהלם אל תחד פבודי, הרי פרושה, כמו שנאמר (במדבר טו) ויקהל עליהם קרח. אל תחד פבודי - זה פבוד ישראל סתם. ולכן לא ברך אותם אביהם, משום שהעלה אותם למשה. רבי חייא אמר, מהפסוקים הללו (ומשום קד) [משמע] שלא נאחז זה בזה, והצטרף פך. ולכן יש בו הפל, ואין לה דור בעולם שלא יורד דין שלהם לקטרג בעולם, ומתרבים המחזרים על הפתחים של בני אדם. הנה לה הפל (הפגור) [ה].

יהודה אפה יודוף אחיה ידף בערף איבד וגו'. רבי יוסי פתח, (תהלים קד) עשה ירח למועדים וגו'. עשה ירח, פדי לקדש בו ראשי חדשים וראשי שנים. ולעולמים הלכנה מאירה רק מן השמש, וכששולטת השמש - לא שולטת הלכנה, וכשמתכנסת השמש, אז שולטת הלכנה, ואין חשבון ללכנה אלא רק כשמתכנסת השמש.

ושניהם עשה הקדוש ברוך הוא להאיר, זהו שפתוב (בראשית א) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ וגו'. והיו לאתת - אלו שבתות, שפתוב (שמות לא) פי אות היא. ולמועדים - אלו ימים טובים. ולגמים - אלו ראשי חדשים. ולשנים - אלו ראשי שנים. שיהיו אמות העולם עושים חשבון לשמש, וישראל ללכנה.

באנשי שכם, דיגזרון גרמייהו ויקבלו עליהון האי סוד. וקרא אסהיד, במרמה. תו בעובדא דזמרי בן סלוא, דפסל האי סוד. ויעקב אמר בסודם אל תבא נפשי. מאי נפשי. דא נפשא דעאלת ואתאחדת בברית עלאה לעילא, ואקרי נפש צרורא דחיי.

בקהלם אל תחד פבודי. הא אוקמוה, כמה דאת אמר, (במדבר טו) ויקהל עליהם קרח. אל תחד פבודי, דא כבוד ישראל סתם. ועל דא לא ברין לון אבוהון, בגין דסליק לון למשה. רבי חייא אמר, מהני קראי (חסר) (ובגין קד) (ס"א משמע) דלא אתאחיד דא בדא, ואצטרין הכי. ועל דא אית ביה פלא, ולית לה דרא בעלמא, דלא נחתא דינא דלהון לקטרגא בעלמא ואסגיאנו מהדרי על פתחיהו דבני נשא, הא לה פלא. (ס"א הא לקבל

(הא) :

יהודה אפה יודוף אחיה ידף בערף איבד וגו'. רבי יוסי פתח, (תהלים קד) עשה ירח למועדים וגו'. עשה ירח בגין לקדשא ביה ריש ירחין, וריש שתין. ולעלמין סיהרא לא נהיר אלא משמשא, וכד שמשא שליט, סיהרא לא שלטא. בד אתפניש שמשא, כדין סיהרא שלטא, ולית חושבון לסיהרא אלא כד אתפניש שמשא.

ותרנוייהו עבד קדשא ברין הוא לאנהרא. הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ וגו'. והיו לאותות, אלין שבתות, דכתיב, (שמות לא) פי אות היא. ולמועדים, אינון יומין טבין. ולגמים, אלין רישי ירחין. ולשנים, אלין רישי שנין. דלהוון אומות העולם עבדין חשבון לשמשא, וישראל לסיהרא.

וזה הולך כמו שאמר רבי אלעזר, פתוב (שעיה ט) הרבית הגוי לו הגדלת השמחה. הרבית הגוי - אלו ישראל, שפתוב בהם (דברים ד) פי מי גוי גדול, וכתוב גוי אחד בארץ. לו - בשבילו. הגדלת השמחה [ממש] - זו הלבנה שמתגדלת באור בשביל ישראל. אמות העולם לשמש, וישאל ללבנה, איזה מהם עדיף? ודאי הלבנה למעלה, והשמש של אמות העולם פחת הלבנה הוא, ואותו השמש מזו [הצד] הלבנה מאיר.

ראה מה בינם לבין ישראל. ישראל אחוזים בלבנה, והשתלשלו בשמש העליונה, ונאחזו במקום [בו] [שמאיר לשמש] שמאירה מהשמש העליון ונדבקים בו, שפתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם תיים כלכם היום.

יהודה אתה וגו'. רבי שמעון אמר, מלכות התקימה ליהודה, והינו מה שאמרנו, מהו שפתוב (בראשית כט) הפעם אודה את ה', משום שהוא רביעי אודה את ה', משום שהוא רגל רביעי לפסא. יה' זה רשם של השם העליון, ובמה נשלם? בה"א [בדל"ת], והינו ה"א אחרונה של השם הקדוש, השם הקדוש נשלם באותיותיו, וקשר שאוחז אותן, על כן יודוף אחיד, שהמלכות לה' ראויה להתקיים ודאי. (הושע יד) ויהודה עד רד עם אל ועם קדושים נאמן. מי הקדושים? אלו קדושים עליונים, שכלם מודים לו ושמו אותו נאמן, לכן הוא ראשון בכל, הוא מלך על כלם.

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים מה) כל כבודך בת מלך פנימה. כל כבודה - זו כנסת ישראל. כבודה - משום שהוא כבוד, זה על זה.

ואזלא הא, פי הא דאמר רבי אלעזר, פתיב, (שעיה ט) הרבית הגוי לו הגדלת השמחה. הרבית הגוי, אלין ישראל, דכתיב בהו (דברים ד) פי מי גוי גדול. וכתיב, (דברי הימים א י) גוי אחד בארץ. לו, בגיניה. הגדלת השמחה (ממש), דא סיהרא, דאתרביאת בנהורא בגיניהון דישאל. אומות העולם לשמשא, וישאל לסיהרא, הי מנייהו עדיף. ודאי סיהרא (דף ג' ע"א) לעילא, ושמשא דאומות העולם, תחות האי סיהרא הוא, והוא שמשא מהאי (כ"א סהרא) סיהרא נהיר. חמי מה בין ישראל, להו. ישראל אחידו בסיהרא, ואשתלשלו בשמשא עלאה, ואתאחדו באתר (ביה) (כ"א דנהיר לשמשא) דנהירא משמשא עלאה, ומתדבקן ביה, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בני אלהיכם תיים כלכם היום.

יהודה אתה וגו'. רבי שמעון אמר, מלכו ליהודה אתקיים, והיינו דאמרינן, מאי דכתיב, (בראשית כט) הפעם אודה את ה', בגין דאיהו רביעאה, אודה את ה', בגין דאיהו רגלא רביעאה לכרסא. יה"ו, דא רשימא דשמא עלאה, ובמה אשתלים, בה"א (כ"א בדל"ת), והיינו ה"א בתראה דשמא קדישא. שמא קדישא שלים באתווי, וקשר דאחיד לון, על דא יודוף אחיד, דמלכו לה' אתחזיא לאתקיימא ודאי. (הושע יב) ויהודה עד רד עם אל ועם קדושים נאמן, מאן קדושים, אלין קדושים עליונים, דכלהו אודן לגביה, ושוייה נאמן, בגין כן הוא קדמאה בכולא, הוא מלפא על פלא.

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים מה) כל כבודה בת מלך פנימה. כל כבודה, דא כנסת